

CAO News 11

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 5, číslo 11

Listopad 2003

O RADOSTI..

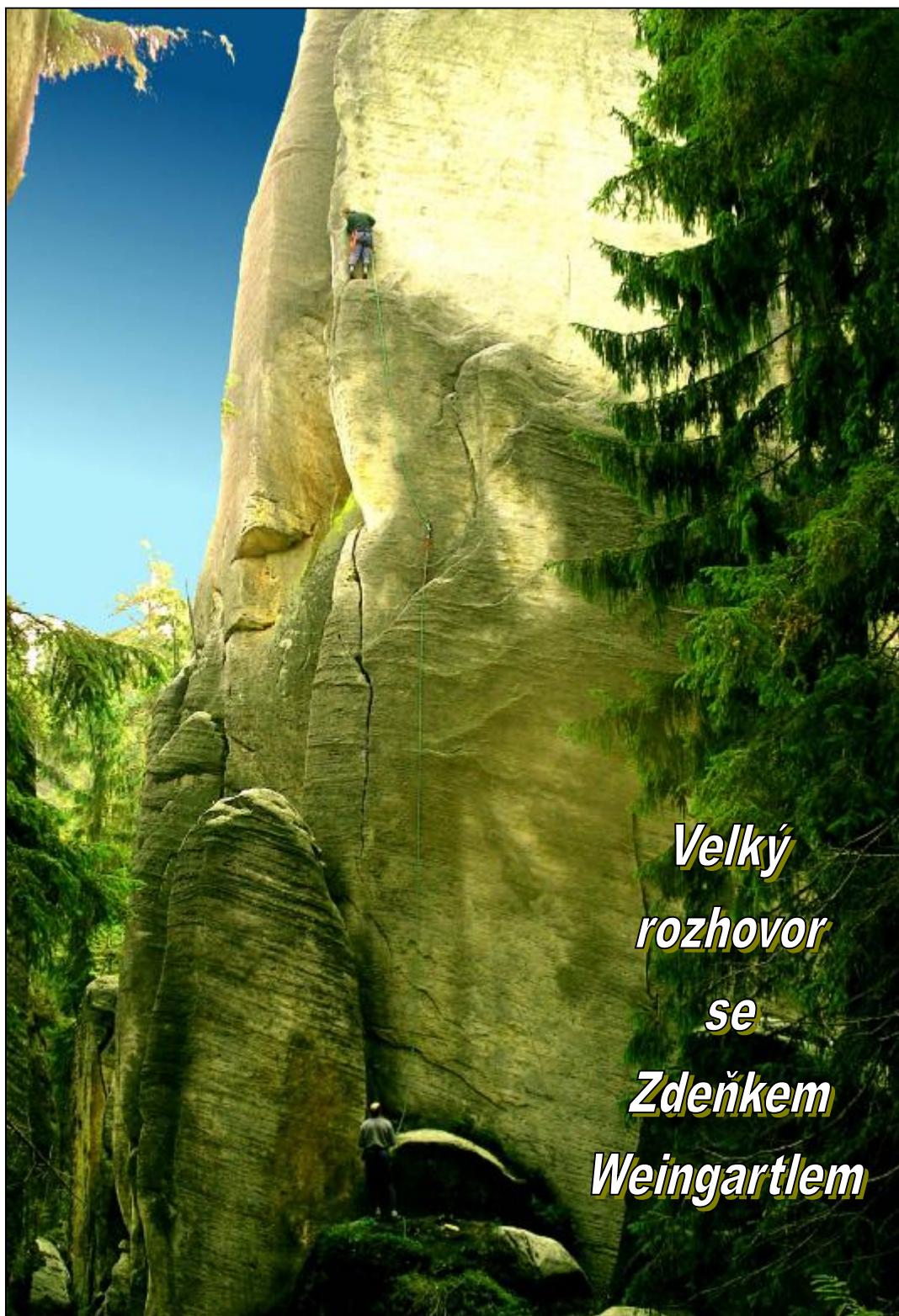

EMILIO
LEONARDO
COMICI

*„Jaká radost!
Radost ze života,
plnosti, pýchy, že je
člověk sám dost silný
na to, aby překonal
prázdnotu a převis.
Jaká slast!“*

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Rozhovor se Zdeňkem Weingartlem
- ✓ Amerika v Evropě
- ✓ Mimoszemšťané na Jungfrauoch
- ✓ Meteora
- ✓ Hore zdar Jeseníky
- ✓ Slávovo podzimní Bořeň
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Čeká nás a mnohé další...

**Velký
rozhovor
se
Zdeňkem
Weingartlem**

Adršpach, Gilotina - Hrana pádů VIIIb

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Říjnová schůzka vyšla hned na 1. 10. Sešli jsme se v hojném počtu již podruhé v restauraci **U Krčílů**, kam byly schůzky v létě přesunuty. Schůzky se zúčastnil také milý host **Milan Myšík**, protože jedním z bodů jednání byl i jubilejní desátý ročník cyklistického závodu horolezců **HOCYBOJ 2003**. Program byl vcelku nabitý, obsluha jako vždy vzorná.

Program schůzky CAO Děčín:

- **CAO News 10/2003.** Nestihlo se vydat, termín vydání byl stanoven na 8.10.
- **HOCYBOJ.** Milan Myšík předložil dvě varianty akce. Vzhledem k nízkému počtu přihlášených byla vybrána varianta bez kontrol na stanovištích.
- **Podzimní lezení Bořeň.** Poslední organizační doladění srazu horolezců, zabezpečení dřeva, pily, dopravy.
- **Hřeben Krušných hor.** Jarda Uher podal informace k chystané cyklistické akci.
- **Rozlučka s letním časem.** Společenská akce oddílu byla přesunuta do Ostrova – dopoledne lezení, večer vystoupení brněnské skupiny Lehká noha.
- **Poslední slánění.** Dohodnuto, že bude opět na horolezecké chatě v Dolním Žlebu 29.11.2003. Pozvánky budou včas rozeslány.
- **Různé.** Vyhlášení výsledků oddílových cyklistických časovek, poděkování organizátorům a gratulace vítězům, informace o chystané návštěvě **Alexandra Hubera** v Chomutově, informace o chybějících knihách, dojištění Dolzeho cesty na Strážci Dolního Žlebu, nových cestách, nové oblasti Ptačí stěny atd.
- **Promítání filmů.** Na závěr schůze byla nachystána lahůdka – repríza hororového dramata z dílny **C.A.O. Entertainment** Horská koza s hvězdným obsazením a film **Ostrov čarodějů**.

Letošní říjen opět potvrdil pravidlo, že poslední roky nějak chybí podzim i jaro. Jakoby se střídalo jen léto se zimou. Tropická vedra vystřídaly rovnou ranní mrazíky a první sníh. Většina z nás se zvolna přesunula z písku na čedič, znělec a žulu. Lezli jsme například na Bořni, v Jizerských horách, na Vrabinci, na Ptačích stěnách, ale pokud to počasí dovolilo i na písku. O větších akcích se dočtete v tomto čísle...

Krásné podzimní dny plné pohody a sportovních zážitků!!

Horám zdar!

(Ilustrační foto © 2003 Vlasta Domes)

Rozhovor se Zdeňkem Weingartlem

První část slíbeného rozhovoru..

Veronika Schumi Krčilová
CAO Děčín

Před nedávnem nás v Děčíně navštívil dnes už legendární horolezec **Labského údolí Zdeněk Weingartl**, nyní žijící v Kanadě. Ve svém nabytém programu si našel chvíli času a poskytl nám, exkluzivně pro CAO News, rozhovor.

Zdeněk je velká a bezesporu silná osobnost lezení

Labského údolí. Vám, kteří ho neznáte osobně, se tak nabízí možnost bližšího seznámení s tímto vynikajícím lezcem.

Začneme klasickou otázkou. Kdy a kde jste se narodil?

Desátého května roku 1955 v Děčíně.

Kdy jste poprvé lezl a co?

Poprvé to bylo 9. února 1969. Teď přesně nevím jestli to bylo šestého nebo devátého, ale lezl jsem na Starostu a Podmokelskou věž v Bělé.

Jaké jste z toho měl tenkrát pocity?

Silný, hodně silný pocity.

Kdo Vás k lezení přivedl?

No, my jsme do Bělé jezdili hodně často k babičce a na Vánoce v roce 1968 jsme se tam přestěhovali. A tam prostě byly skály.

Takže ty Vás natolik zaujaly?

Byli tam kolem kluci, co jsme znali už léta. S kterými jsme jezdili hrát kopianou a ty skály tam byly vidět.

Máte pocit, že Vám horolezectví nějakým zásadním způsobem změnilo život?

Tak člověk se neustále vyvíjí. Řekl bych, že to je relativní, ale myslím, že jo.

V těch letech Vás tedy lezení hodně ovlivnilo?

Jo, hodně mě to ovlivnilo. Myslím, že kladně.

Nyní je vybavení horolezců jiné. Vy se v tomto oboru dnes pohybujete, ale jaké to bylo tenkrát?

To je jednoduché, my jsme lezli bez lana.

Úplně bez lana, jen tak v botách, co jste měli zrovna na nohou?

Lezli jsme v kečkách.

Nabídka v obchodech nebyla žádná?

Ne to nebyla. Je pravda, že jsme lezli hlavně lehký cesty, který jsme lezli často a který jsme znali. Prostě jsme lezli, dá se říct, na jistotu.

Samozřejmě, že člověk si myslel, že je nesmrtelný. Nebo že zrovna jemu se nic nestane. Ale v podstatě jsme lezli na jistotu a všechny ty věže jsme vylezli bez lana.

A pak jste začal dělat prvovýstupy. Vaše cesty jsou známé tím, že nemají moc přelezů. Souhlasil byste, aby se dojišťovaly Vaše cesty?

Jak který. Ty cesty jsme nedělali samozřejmě proto, aby to nikdo po nás nepřelezl. Dělalí jsme je proto, že jsme počítali s tím, že když jsme my přelezli cesty jiných, jako byl Karel Krombholz a další, tak že i ty naše cesty se polezou jako každý jiný. A v té době se nepřemýšlelo, že..

Že by se dojišťovalo?

No byla i tenkrát tendence dojišťovat. Ale tehdy byl přístup k životu i k lezení úplně jinej než dneska. Ten vývoj byl sice pomalejší, ale myslím si, že v tom byl daleko větší takovej ten duševní zápal. Protože existovalo riziko nebezpečného pádu, musel jsem si říct - když to nepůjde dneska, přijdu zítra. Budu to zkoušet každý den, protože jednou musím být třeba za měsíc tak naladěnej, abych tu cestu mohl zkusil. Protože samozřejmě když někdo, dejme tomu, chodí po provaze bez zajištění, tak je to o něčem úplně jiným, než když tu ochranu pod sebou má. A v tom je ten velikej rozdíl. Dneska už se dá říct, že u těch nových cest je to skoro stejný, jestli má někdo lano z vrchu nebo lano za sebou.

Myslíte, že to byla víc emocionální záležitost než dnes?

Daleko víc! Myslím, že dneska je lezení spíše sport. Tehdy to bylo víc...

Pro radost?

Ne, tehdy to byla cesta životem.

Byly tenkrát knížky na vrcholech a kdo se o ně staral?

Ano, byly pěkný knížky, většinou v měděných krabicích. Starala se o ně vrcholová komise. Dá se říct, že tenkrát se všichni horolezci znali. Určitě ti co lezli víc, tak se znali. A byla mezi nima taková ta etika. Na lezení po skalách se dívalo jinak. Bylo to něco, jako vstupenka k lezení do hor.

Vy jste začínal, dá se říct mladý. Jak se na Vás dívali starší horolezci? A snažili se Vám pomáhat ve vývoji?

Spíš se mě snažili... brzdít to bych neřekl, ale přimět, abych to přežil. Protože v té době bylo lezení dost rizikový. Něco jako dnes v horách. Bylo to opravdu nebezpečný.

V jakých horolezeckých oddílech jste působil?

Chodili jsme do Lokomotivy Děčín, tam jsme byli mnoho let. A pak jsme přestoupili do České Lípy, kde byla daleko větší šance na lezení v horách. V České Lípě jsme opravdu měli ohromný podmínky. Mohli jsme lízt téměř všude, pořádaly se zájezdy i po finanční stránce to bylo výhodnější.

Takže jste měli větší možnost dostat se ven, když použijí takový výraz?

Rozhodně ano. Navíc jsme už v té době byli s bráchou, jak bych to řekl, braní jako hnací kolo vozu, prostě motor oddílu. Takže se třeba řeklo tady Weingartl jede na zájezd tam a druhý pojede tam.

Které nejvýznamnější hory jste navštívil?

Navštívil jsem Alpy, Kavkaz, Ťan Šan, byl jsem taky na hranici Afghánistánu. No a potom v Americe.

Jakého výstupu v horách si nejvíce vážíte?

To je relativní. Každý hory jsou jiný, každá cesta je jiná, každá oblast má něco do sebe. Ale nejvíce asi ten Kavkaz a potom taky Fanské hory. Tam jsme jeli s Jindrou Hudečkem. Byli tam pětitisícovky a přitom lezení na hranici 5.11! To byly takový

vyšší Yosemite. V té době jsem takovéto skalní lezení měl rád. Lezení typu Yosemite - to byl můj ideál.

Když budeme mluvit o pískovcových oblastech, která se Vám vybaví?

Mám pěkné vzpomínky ze všech možných oblastí, každá oblast má něco. Z těch pískovcových určitě Labský údolí. Pískovec tam je tvrděj, není moc členitej. Přesně natolik, aby se tam daly dělat krásný cesty, lízt hezký a těžký linie. A potom samozřejmě Adršpach a Německo. Tam Arnold nasekal haldu cest, který dělat uměl, že to byla radost je pak přelézat. Bylo z toho až takový rivalství, kolik z toho my přelezeme. Což jsme víceméně zvládali.

Byla to až soutěživost?

Jo. To se dostalo až do soutěživosti. Bylo to takový furianství, rivalita, zdravý sportovní soutěžení. No a bylo to krásný. Zažili jsme u toho velký chvíle.

Který svůj prvovýstup v Labském údolí považujete za svůj nejhodnotnější?

Včetně Německa?

Včetně Německa.

Asi Direkt superlativ. Později byly i těžší cesty, co jsme lezli s Jindrou, něco už potom vyvedl on. Taky výstupy na Pannu a potom Zrcadlo, který se nám už v té době nepovedlo dokončit. Já si ale myslím, že tehdy to horolezectví nebo lezení bylo daleko víc náročnější na psychiku. Takže člověk potřeboval být připravený nejen fyzicky, ale taky psychicky a to bylo náročný. Po určitý době byl totiž člověk psychicky unavenej. Prostě se mu už nechtělo jít až ke kraji svých možností. Lézt na úplném kraji svých možností nikdo dlouho nevydržel. Protože každěj pád znamenal úraz. Těžký úraz.

Vy jste někdy spadl?

Ne moc často, ale občas. Tam, kde jsem si nemohl dovolit padat, tam jsem nepadal. Na doraz jsem chodil tam, kde jsem to měl zajištěný nebo tam, kde jsem si to mohl dovolit. No a kde jsem si to už dovolit nemohl, tak jsem to nedělal. A tak jsem ještě tady (*smích*). Protože člověk musel zhodnotit nejen na co má, ale i jaký je den, jaký je počasí, jak se cítí, jaká je ta cesta a co to je za cestu. A vždycky bylo myslím lepší pětkrát se vrátit, než to opravdu risknout na doraz. Takže potom se člověk rozlízal a rozlízal...

Samozřejmě dneska se lezení věnuje více času, ale my jsme byli taky vylezený. V podstatě se lezlo na jistotu, protože lízt na doraz se pořád nedalo. Dalo se jednou. Každěj si šáhnul, každěj udělal chybu. Důležitý bylo, aby ta chyba nebyla osudná. Nikdo nemohl lízt pořád na doraz a to proto, že to končilo pádem.

V životě každého člověka jsou tmavé a světlé okamžiky. Co ty Vaše? Nejpodstatnější spojené s lezením..

Já jsem tak nějak načal, že v lezení těžkých cest, řekl bych v tom osmdesátým druhým, nastal morální útlum. Začal jsem přemýšlet, co v životě budeme dělat dál. Kde bude další cíl, kde budeme dál lízt. Svět nekončil Labským údolím nebo Saskem ani Adršpachem. Chtěl jsem v životě taky cestovat a lízt i v jiných oblastech. Dneska už je to o něčem jiném, ale tenkrát jsem si uvědomil, že ten systém tady mi to neumožní. V podstatě jsem s tím politickým systémem přestal souhlasit. S tím systémem, který mi neumožnil, když jsem nic neprovedl, když jsem vydělal svoje peníze, že nemůžu jet kam a kdy chci a utratit je jak a kde chci.

Bylo to tady krásný, já jsem byl spokojený, prožil jsem tu tisíce nádherných chvil. Plnej život ve všech směrech, ale člověk si potom říká, že to prostě nestačí, že to musí zkusit i jinde. Navíc ten systém, celej ten komunismus, začal tak nějak stagnovat. Dokud měli z čeho brát, tak to bylo dobré.

Tehdy vlastně o nic nešlo. Tak mě dostali policajti, za každou blbost mi napálili pokutu a tím to skončilo. Takže to prostě bylo o něčem jiným, ale v té době jsem to prostě viděl tak, že to jde od deseti k pěti, no a že bych chtěl zkusit v životě taky něco jiného. Nejenom žít tam, kde mi řeknou, že mám žít i když nic není stoprocentní, jenom černý a bílý. Třeba dneska je tady daleko větší kriminalita než tenkrát, lidi mají obavy...

Jak dlouho trvalo to konečné rozhodnutí než jste se rozhodli k emigraci?

Rok, dva.

Když jsem se vrátil ze zájezdu z Ameriky. Bylo to tam takový a takový a já viděl ten rozdíl. A nebylo to o financích. Když jsem přijel zpátky, pozvali si mě tady na policii. „S kým jste se stýkal, co jste tam dělal.“ A tak dále a tak dále. Pomyslel jsem si: „Sakra, vždyť jsem tady jak nějaký školák, vždyť jsem nic špatného neudělal. Já jsem normálně vycestoval, vylezli jsme v Americe velký věci, dostali jsme se do novin a teď mě tady budou vyslyšet jak malýho kluka.“

Říkal jsem si co bude dál, kdy mě pustí zase ven. A že to je asi konečná. Rozhodl jsem se, že až budu mít další šanci, tak jedu. Pak přišel první zájezd Federálního týmu do Itálie, zavolali mi jestli nechci jet. Tak jsem jel, a bylo to. Bylo víc důvodů k rozhodnutí. Říkal jsem si, že ať to skončí jak to skončí, já to zkusím.

Proč Kanada?

Dobrá otázka. Pravda je taková, že jsem byl domluvený s jedním pánem, který cestuje po světě, je horolezec, píše knihy a je z Německa – Heinzem Zakem. A s tím, že budeme cestovat a lízt a že budu pro něj pracovat. Takový byl plán. On je z Mnichova a mně se v Mnichově líbilo. Německy umím, dědeček byl Rakušan. Jazykově jsem tedy neměl problém, často jsme jezdili do Saska. Takže já jsem si za několik měsíců nepřipadal, že bych byl cizí. Neměl jsem ten pocit.

Měl jsem taky zajímavý vztah s jednou dívkou z mančafu a ta se zeptala jestli se mnou může zůstat. Byl to spíš letný vztah, než něco vážného. Bylo by pro ní dost těžký začínat někde v Německu úplně sama, bez prostředků, bez přátel.. Tak jsem souhlasil. V podstatě jsme spolu žili a měli dobrý vztah. Ale v Německu rozhodně zůstat nechtěla. Tak jsme jeli do Itálie a já jsem si říkal, že s ní nadlouho nebudu. Říkám to tak jak to bylo.

No a pak přišla Amerika. Amerika byla pěkná, ale představovala takový plus a mínus k režimu, ze kterého jsem sakra utekl. Studená válka - Sovětský svaz byl jeden představitel se vši tou mašinérií a ta opozice byla právě Amerika, tedy USA. Já jsem musel sloužit na vojně dva roky a už jsem nechtěl nic takovýho, ani Ameriku.

Kanada se mi zdála neutrální. Říkal jsem si, že tam mi dají všichni pokoj a budu si moci dělat to co budu chtít. To je přesně ono, proto Kanada. A samozřejmě příroda mě lákala, ale příroda je na celém světě. Ale člověk si musí říct jakou hledá a jakou chce najít.

Šťastný může být člověk kdekoliv. Štěstí je jen otázka pocitu.

(Dokončení příště..)

Prvovýstupy Zdeňka Weingartla (malá část)

Indián - **Poslední výstřel VIIIb.** - 8.9.1979 Zdeněk Weingartl x Pavel Weingartl, J. Hudeček, F. Záběhlík.

Východní roh - **Eldorado IXa.** - 12.9.1979 Zdeněk Weingartl x Pavel Weingartl.

Protěžová věž - **Morální úpadek VIIIb.** - 15.9.1979 Zdeněk Weingartl x Pavel Weingartl.

Indiánka - **Abraxas VIIIb.** - 27.9.1980 Zdeněk Weingartl x Pavel Weingartl.

Věž Stříbrné stěny - **Stříbrný výlom VIIIb.** - 28.9.1980 Zdeněk Weingartl x Pavel Weingartl.

Žlebská jehla - * **Podivné dědictví VIIIb.** - 4.10.1980 Zdeněk Weingartl x Pavel Weingartl.

Labská panna - * **Dotek lásky IXb, RP IXc.** - 9.5.1981 Zdeněk Weingartl x Pavel Weingartl x František Bauer.

Březnová věž - **Přímá hrana bouří VIIIb.** - 31.5.1981 Zdeněk Weingartl x Pavel Weingartl.

Dóm - * **Pravý výlom RP VIIIc.** - 20.9.1981 Zdeněk Weingartl x Jindřich Hudeček, P. Weingartl.

Hřebenová jehla - **Rovnováha štěstí VIIIb.** - 26.9.1981 Zdeněk Weingartl x Pavel Weingartl.

Dóm - * **Antická hrana VIIIb.** - 18.8.1982 Zdeněk Weingartl x Pavel Weingartl.

Amerika v Evropě

Tip na pěknou dovolenou..

Michal Burdych Burda

HO Doprava Děčín / HUDY sport

Jdu v á m takhle po lese a v tom první králík, jen se na mě podívá a hned se začal smát. Jdu vám takhle po lese a v tom druhý králík... (bylo jich celkem pět a zpívala nám je skupina Kabát po celou dovolenou), a asi tak jsem si připadal když jsme s Rost'ou plánovali letošní podzim. Na Ameriku se nesešla sestava a tak jsme si řekli druhá půlka září Španělsko. Sestava se postupně dolad'ovala (mělo nás jet pět) a tak jsme s Rost'ou 12.9. sami nasedli do stěhováku a vyrazili směr Španělsko.

Cesta probíhala v pohodě (pivko z domova a lahodný vínný mok dokoupíme ve Francii, což se také stalo). Po opuštění dálnice ve Fr. jsme zavítali do obchodu, kde jsme koupili pár flaštiček J.P.Cheneta (k dostání i u nás). Vybrali jsme celý regál, ale měli jich pouze 14, nu což na týden máme a pak koupíme něco ve Španělsku. A tak jsme po 21 hodinách dojeli do **Vilanova de Meia** (cca 65 km SSV od Lleidy, 1860 km). Obhlédli jsme stěnu a pohotově koupili v místním lezeckém baru průvodce (18,- Euro).

Následující tři dny jsme lezli jednu fantastickou cestu za druhou, našli jsme 750 m (80 - 220 m, 6 kousků).

(Na snímku leze Rost'a Sedliský cestu za 6a ve Vilanova de Meia.)

Cesty jsou nádherné svou výškou a prostorem, někdy i jištěním. Krom klasických Fr. nýtů a skob jsou zde i burilos (my jim říkali burita), což je jakýsi nýt zatlučený do skály, nasazená planžeta a roztlučená hlava. Místní jim věří, proto je

jich na štandech někdy 5 a více. Jinak pro slanění doporučuji tenký plocháč 15 mm v metrůži, protože ho nikdy není dost (zatím pouze 1 bezpečná slaňovací dráha).

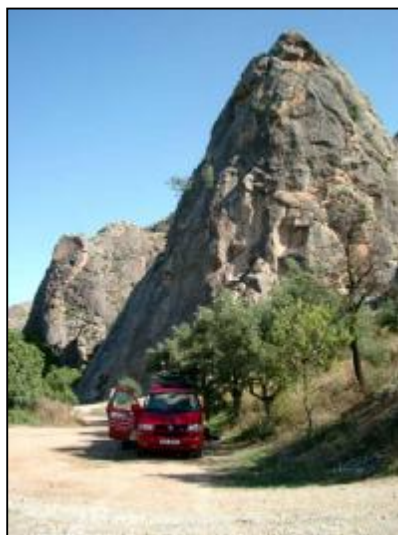

Masiv Vilanova de Meia

Pak přišel odpočinkový den a my jsme vyrazili na lehké kolo, prvních 10 km do kopce a pak 20 z kopce – bomba, až do vesnice **Limana**, kde jsme zajeli na nádraží abychom zjistili jak se dostaneme domů. Na nádraží byl vynikající lezecký bar, na stěnách visely zvětšeniny průvodců, na pultě šanony s popisy cest a pivo mělo 7,2 % (možná 15-16 st.), prostě paráda a navíc šéf mluvil anglicky. V tomto baru si krom dobrého pivka můžete pronajmou kanoy, sehnat průvodce, jak knižního tak živého, propachtovat off-road a potkat borce kteří přijdou v úvazku až k výčepu. Prostě úžasná atmosféra vč.belgického občana, obyvatele EU, který nás velmi ochotně zvětšil do foťáku. Následující dva dny, ač stále ještě zmožení po cyklovýletě, jsme pokračovali v lezení. Vybírali jsme si však pouze kratší cesty (max. 100 m).

V pátek navečer jsme se vydali dále do vnitrozemí, směrem na **Zaragozu**, kde jsme se chystali navštívit oblasti **Jaraba** a **Morato de Jalón**, které nám byly doporučeny místními borci. (Na snímku *Morato de Jalón*)

V sobotu jsme se pomalu přesouvali a odpočívali. Cestou jsme doplnili provozní hmoty (naftu a víno) a jelikož jsme byli už týden na české stravě tak jsme si koupili gril.kuřátko, brambory a udělali si pořádnou baštu.

Odpoledne jsme dorazili do **Morata**, kde jsme sondovali kde lze pořídit průvodce. Ošmatlaného průvodce v právě jednom exempláři měli ve všech třech námi navštívených barech. Ochotní domorodci nám ve svém rodném jazyce popsali cestu do skal, takže jsme věděli opět kulo-belo a kde koupit „Topo de escalada“ nám stejně nevysvětlili (ke koupě byl pouze v místním Tabacco). Další den jsme v **Moratu** lezli jako vztekli a s průvodcem v ruce jsme odpoledne prošli zbytek oblasti. Našli jsme spoustu dalších úžasných stěn a cest na minimálně jednu dovolenou. Byli jsme z lezení zde tak nadšení, že jsme po snídani následujícího dne, před odjezdem

do **Jaraby**, zaběhli smahnout ještě dvě cesty se slovy „není kam spěchat, stejně tam svítí slunce celý den“. Jinak Španěláci jsou velmi přátelští a milí lidé, hned mají chuť si povídat. V lepším případě mluví anglicky, většinou však španělsky, je jim jedno, že jim očividně nerozumíte, mluví stále dál a vesele se u toho smějí (že by se smáli nám jaký jsme trubky že jim ani nerozumíme? Ale tak to asi nebude, jsou prostě pohodoví.).

Jaraba, kam jsme dorazili v pondělním odpoledni, byla první oblast v mém životě, kde mi nad hlavou kroužili opravdoví supi. Lezení je zde ve velmi pěkném kaňonu, kde teče říčka a jsou zde i stromy skýtající stín při polední siestě. Navečer začalo poprchávat a tak jsme si na noc vybrali takový menší boční kaňon (stěny nad hlavou jen 150 m). Našli jsme tam i převísek na vaření za deště (ten přešel v silný lijavec s hromyblesky) a tak jsme se zabydleli, stolík, židle, flanděra vino de tinto a tak. Za hodku šel kolem pastuch s pár ovce (tak tisíce hlavé stádo) a se zřejmou obavou nám řekl, že jestli ta červená piksla (naše milé autíčko) není hausboot, tak ať odjedeme dokud neplaveme. Přespali jsme tedy přímo u skal, ráno popolezli a po obědě (pečené brambory, šunka, sýr a láhev vína – jako doma) jsme vyrazili do hlavního cíle naší výpravy, do **Riglos**, kam jsme opravdu navečer dorazili.

Los Malos Riglos

Když jsme spatřili ty monumentální stěny, tak jsme konstatovali, že obrázky a zvěsti, které jsme měli v hlavách nelhaly. Hlavní stěna „El pisón“ má údolku 300 m, vede na ní asi 20 cest a nad vrcholkem krouží orli. Přímo pod stěnou jsme zjistili, že vše je maličko převislé a bez průvodce se neobejdeme. Toho jsme večer pořídili v baru, kde jsme vymysleli i plán. Cestu Chooper 6b/150m, pokračování Espolón Sureste 6a/A2/150m a pak asi 50 m normálou za 5c. Druhý den jsme v 10.30 nastoupili do stěny a vesele zdolávali jednu délku za druhou. Všechny délky byly perfektně vyboltovány. V horních partiích byla cesta méně lezená a tak někdy spadl i kámen. Dobré bylo, že i úseky A2 se daly lézt volně v obtížnosti okolo 6c. Po čtyřech hodinách jsme si nahoře potřásl tlapama a slanili zpět na zem. Dvě délky ve slánění jsou přesně 40 m, takže buď dvě půlky nebo 80 m lano. Další den jsme vyrazili do sektoru **Valaos**, cesty pouze **70 m** a odpoledne směr domů (2100 km) s tím, že tato návštěva **Riglos** nebyla určitě poslední. Po cestě jsme udělali desinfekci, desinsekcii a deratizaci abychom mohli opět mezi lidi.

Cesta domů proběhla v pohodě a za dalších 28 hodin jsme stanuli opět v Děčíně.

...všechny je zabiju, udělám v rendlíku. V rendlíku na másle anebo na smetaně, všechny je sežeru, seru na ně (a tak nás Kabáti dovezli zase domů).

Pár informací na závěr:

Nafta 0,67 Euro; **Natural 95** 0,82 Euro; **Grilované kuře** 5,98 Euro/kg; **Pivo** 1,50 Euro (v Riglos 2,40); **Víno** 2,- Euro; **Chleba** 1,- - 2,- Euro; **Brambory** 0,60 Euro

Spaní: **Vilanova** – free camp nebo kdekoliv; **Jaraba, Morato** – přímo u skal; **Riglos** – parkoviště v obci nebo parkoviště pod stěnami;

Voda: **Vilanova** - pramen Font Blanca, koupání v hasičském rezervoáru (žebříčky s sebou); **Morato** - vodu s sebou, nebo ve vsi (špatná cesta), koupání v řece, nejlepší místo pod železničním mostem; **Jaraba** – pitná voda ve vsi, koupání v říčce u skal; **Riglos** – pitná voda na terase v baru.

Mimozemšťané na Jungfrauoch

aneb Záhada vysvětlena

Jiří Houba Chára & Dr. Louise Wilson
CAO Děčín & Physikalisches Institut Universitaet Bern

Letos, 9. srpna odpoledne, jsem si postavil stan vysoko na ledovci v sedle Jungfrau ve Švýcarsku, asi ve 3.500 m. Měl jsem za sebou úspěšný sólo výstup normální cestou na Mönch a chystal se na příjemnou noc mezi horami.

Kolem půlnoci mě vzbudila zima a musel jsem na malou. Jen nerad jsem se vyhrabal ze spacáku a vylezl ven před stan do mrazivé noci. Na ledovci jsem byl široko daleko sám. V klidu jsem do zmrzlého sněhu vykreslil žlutavý obrazec a zvedl hlavu, abych se pokochal pohledem na miliony neobyčejně jasných hvězd včetně zářivé planety Mars, když vtom – přímo nad hlavou zírám na naprosto neuvěřitelný a nepochopitelný úkaz: Přes celou oblohu se jako noční duha nehybně klenul jakýsi tlustý světelný paprsek. Prohnutý jako luk z jedné strany údolí do druhé vypadal jako prstenec kolem planety Saturn. Tiše jsem zíral na něco, co sem evidentně nepatřilo, co vypadalo jako z jiného světa, jako kdyby se po noční obloze proháněli mimozemšťané.

Ta věc tam ale evidentně byla a nezmysla ani když jsem si nevěřicně protřel dlaněmi oči a pro jistotu se párkrát štípl do ruky. Když jsem se dosyta vynadával a ujasnil si, že se mi to skutečně nezdá, zalezl jsem do stanu a s myšlenkami na záhadný jev usnul neklidným spánkem.

Další den dorazili do sedla Michael Vyleťal s Mírou Salabou a později i Pavla Vlasáková s Karlem Pilchem. Hned po uvítání jsem jim o podivném nočním zážitku vyprávěl a očekával jejich reakce.

„Tys měl sebou hodně slivovice, vid’?“, ihned odpověděl se šibalským úsměvem Michal.

„Né, to muselo být něco silnějšího, než slivovice“, přidala se Pavla s Karlem.

Bylo to marné.

„Uvidíte dnes v noci sami“, řekl jsem a raději obrátil list.

V noci jsem několikrát potichu vykoukl ze stanu na noční oblohu. Nic. Jen všechny ty známé i neznámé obrazce hvězd, z jiných míst, kvůli světelnému smogu měst, neviditelné. Ráno i mně připadalo vidění z předchozí noci najednou hrozně nepravděpodobné a radši jsem už o tom moc nemluvil.

Až cestou domů, když jsme v autě spokojeně zapíjeli horkou slivovicí báječný týden v Alpách, přišla na „Záhadu z Jungfrauoch“ opět řeč. A tak jsem slíbil, že napíšu na tamní observatoř a pokusím se přijít záhadě na kloub.

Po návratu do Děčína začala pátrací akce. Nejprve jsem požádal o pomoc s překládáním Moniku Pajerovou a pak rozeslal přes dvacet e-mailů po všemožných univerzitách a výzkumných ústavech po celém Švýcarsku včetně observatoře na Jungfrauoch. Ale teprve asi po čtrnácti dnech mi přišla konečně konkrétní odpověď od Dr. Louise Wilsonové a najednou bylo po záhadě:

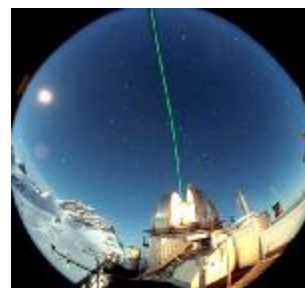
„Vážený pane doktore Cháro, velice nás těší Váš zájem o náš výzkum. Nejsnazší odpověď na Váš dotaz bude, když navštívíte internetové stránky našeho výzkumného týmu Lidar Jungfrau, kde se vše potřebné dozvíte. Ještě jednou velké díky za Váš zájem a Best regards, Louise Wilson“.

Mrkl jsem na uvedené adresy a tam, kromě tváře „kolegyně“ doktorky Wilsonové zjistil, že se mi to opravdu nezdálo. Na Sphinx se zabývají poměrně novou metodou zjišťování množství aerosolů, vodních par, teploty a dalších hodnot v atmosféře pomocí silného laserového paprsku. Ten „dosvítí“ běžně 8 km, tedy až do výšky 11.500 m! A devátého srpna byla jedna z nejčistších nocí, jako stvořená pro výzkum.

Všechno se dá vysvětlit. Na jednu stranu jsem rád, že tam oné noci opravdu „něco“ bylo, ale na druhou..

Ten nádherný tajemný pocit z neznámého vysoko v horách, daleko od lidí a všedního života byl přeci jen lepší nežli lakonické „inu výzkum“..

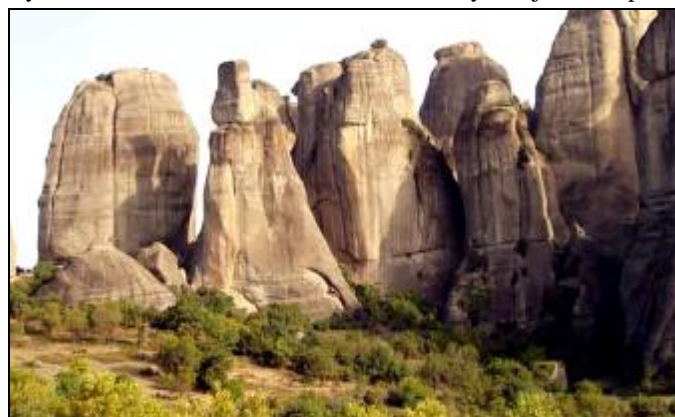
METEORA

Vzpomínka na báječný zájezd

Václav Tarzan Storzer

Děčín

Ahoj kamarádi a kamarádky na laně! Mám před sebou svůj deník – ZÁPISY Z CEST a nedá mi to, abych se nepoděлил o krásné zážitky, které mám za sebou. Někdy začátkem září mi u pivča v restauraci U Málků kamarád Jirka Kašák nabídl zájezd do Meteory v Řecku. Nezaváhal jsem a tak 3. října nás něco přes 30 lidí v podvečer odjelo z Teplic. Byli s námi lezci z Jablonce, Turnova, Prahy a nejvíc z Teplic.

Cesta byla hrozná, protože jsme jeli přes Maďarsko, Bulharsko a Jugoslávii. Na celnicích nás i přes několikeré úplatky nechali čekat při odbavování skoro 2 hodiny. Díky výborným řidičům a jejich péči jsme na ty ošklivosti zapomněli a 5. října brzo ráno dorazili do kempu ve vesničce Kastraki přímo na kraji Meteory. Po postavení stanů jsme, ač unavení, vyrazili do skal nažhavení osahat si místní terén.

Shánění informací o Meteore předcházely zprávy o brambořišti a padajícím kamení, ale opak je pravdou. Skály jsou pevné naplaveniny z kterých vyčnívají malé i větší oblázky po kterých se leze a nepovolily ani pod mojí těžkou váhou a přiznám se, že jako druhý jsem šlapal na co se dalo.

Cesty jsou perfektně zajištěné a většinou několikadélkové. Na své si přijdou všichni od nižší klasifikace po super destidélkové prásky. Pro snazší orientaci a výběr cest jsme si v místě koupili nového průvodce a pak jsme si pod modrou oblohou dávali pěkně do těla, aby nám večer chutnalo místní víno.

Po třech dnech lezení jsem si udělal volný den a vyrazil na horském kole na projížďku po místních krásách a objel všechny kláštery a snažil se fotit tu nádhru kolem sebe. Krajina je zde téměř nadpřirozeně krásná a Řekové toto místo pokládají za nejkrásnější na světě. Tisíce sklaních útesů se tyčí na obzoru jako kamenný lev. Cesta z Kastraki ke klášterům je jedinečný zážitek. Trvá přibližně 2 hodiny a přenesení vás do kouzla snu. Krása přírody unese každého.

Během celého pobytu jsme měli krásné počasí a bezva parta zajišťovala pěkné večery. Několikrát jsme taky navštívili místní taverny, kde jsme okusili řecké dobroty.

Při kytáře jsme seznámili široké okolí s našim folklórem. Já jsem si dokonce zatancoval s majitelem taverny na silnici Řeka Zorbu.

A tak s pozdravem JASU (ahoj) METEORA a EFCHARISTO (děkuji) nezbyvá než doporučit...

Hore zdar Jeseníky

aneb jak jsme poznávali jesenickou žulu

Filip Felipe del sur Zahradník

HO Beroun

Tak mi Alpy kvůli práci nevyšly, ale krásné počasí trvá a zve mě ven. V pátek po dvanácté volám svému parťákovi Staňovi, jinak známému pod jménem Sval, jestli má čas. Samozřejmě že má, a tak před druhou opouštím své rodné Kotěhůlky a vydávám se na cestu do Šumperka, kde máme spicha. Měl jsem tam být okolo osmé, ale dráhy se předvedly a tak dorážím na místo okolo půlnoci. Ale je mi to vcelku jedno - o co vlastně jde? O prd.

V Šumperku se setkáváme, ale nejdeme spát. Proč taky. Jdeme do místního kulturního centra, kde mají bowling, pivo a taky hezkou servírku. Tak jsme tam zkejsli až do pěti, a zatímco místní pracující míří do práce, my míříme do centrálního parku se zašít a trochu se vyspat.

Ráno vstáváme okolo deváté a jdeme na vlak. Chceme jet na Rabštejn (na obrázku erb Rabštejna). Na nádraží mají divnou mapu, která ukazuje baj voko vzdálenost Rábce od dráhy cca 7 - 8 km. Jaké však bylo naše překvapení, když jsme na zastávce Libina četli: Rabštejn - skály 15 km. No jo, tak vzhůru.

Jdeme cestou - necestou, polem - nepolem, z kopce - do kopce, ale po druhé hodině tam jsme. Mohli jsme začít lézt hned, ale Sval má nový vaříč a je jak malý dítě - pořád by jen vařil. Takže pod skálama jsme v pět. Je to paráda. Lezeme dvě cesty na Rigo, pak se setmí, takže si jdeme udělat oheň.

Trochu k Rábci: Bombová oblast na víkend, materiál amforická břidlice. Převažuje perfektní, převážně stěnové lezení v pevné skále, která se tak nezdá, ale pevná je. V oblasti je zhruba 150 cest, zahrnující celou škálu obtížnosti, ale dle mého názoru značná část je okolo 6 UIAA. Táboří se dole na louce, zcela volně, je tam i bufet o víkendech otevřený, v létě i v týdnu. Na louce je tekoucí voda a asi 3 ohniště. Vzhledem k tomu, že tam jezdí převážně pohodáři, je tam po večerech velmi dobrá atmosféra.

V neděli nastupujeme do skal velmi časně, řekl bych za noci, asi v půl desáté. Celý den mastíme cesty okolo 6 a je to fakt skvělý. Sval by to už chtěl zabalit okolo páté, ale proč tak brzy. Lézt se dá do osmi. Nakonec končíme v sedm, Sval připravuje oheň a já jdu dolů do Bedřichova pro lahvoně a zjistit autobus. Cesta dolů byla v pohodě, zato zpět jsem docela ve tmě bloudil. U ohně jsem až v deset večer. Tábořiště je docela prázdné, ale zajímavý je, že tu zůstal pes, takový oříšek. Že by ho tu někdo zapomněl? Sval mi vysvětluje, že je to místňák, který žije jak chce, buď dole ve vsi nebo tady nahoře. Jo ten má teda život.

Noc je docela zajímavá. Pejsek, kterému říkáme Písek, se přidal k nám a jeho největší starostí je projevovat přízeň, tzn., že když je borec ve spacáku, tak mu olizuje ksicht. Když v lese zavržali plši, Písek letěl do lesa je vyštěkat a když se vrátil, tak následoval lízací rituál. Takhle to v noci proběhlo asi třikrát. Takže je tam dobrý brát si stan na ochranu před psí láskou.

Ráno jdeme do vsi na bus, je to jen asi 7 km. Písek jde s námi, ale u svého domu to balí a jde se asi najíst. My, sirotci, jdeme dál. Bus nás zaveze do Šumperka, veze docela hezké slečny, které dokonce sedí vedle nás, čemuž se oba dost potichu díváme.

Ze Šumperka jdeme na Městské skály, vzdálené asi 7 km od města, takže pohoda. Ubytujeme se v altánku a po poledni jdeme lézt. Popis skal: Materiál je cosi jako hrubozrná žula s velkými kusy křemene. Skály nejsou moc vysoké okolo 10 - 15 m. Ale ty cesty jsou teda brutus! Převládá klasické lezení v žule tzn. komíny, kouty, spáry. Místní pětka v koutě je fakt tvrdá. Jištění v pohodě a ze Zadní skály jsou nádherné panoramata. Ideální oblast na jeden den. Trochu připomíná Kaitersberg v malém. Končíme opět okolo sedmé a bydlíme v altánu. Vaříme silně mexická jídla, feferonky ze Šumperka fakt stojí za to.

Rámo se stahujeme zpět do města a jedeme vlakem do Koutů nad Desnou, na oblast Sokolka. Soukromá železnice dělá lepší dojem než Duškovy kumpáni. Na Sokolku je to asi 5 km od vlaku a jsme tam asi v poledne. Skály jsou to vysoké, okolo 30 m, ale vypadají hrozně. Lezení je tam většinou lehké, ale mě moc nesedlo. Zato Sval je jak ryba ve vodě a kdyby nezačalo pršet asi by jsme nestihli večer hospodu.

Parádní akce. Sice žádná exotika, ale stálo to za to...

Slávovo podzimní Bořeň

Šedesátiny Slávy Kroba

Petr Rysák Vránek
HOKET Praha

Tak jsem zase zakotvil v restauraci pod Bořněm u Dona Čiči. Sláva Krob z Litoměřic, toho času člen horolezeckého oddílu HOKET Praha, slavil v sobotu 4.10.2003 šedesát let svého vyronění na tomto světě. Přijeli kamarádi z Litoměřic, Mělníka, Děčína, Prahy i Chomutova. Bývá to zvykem asi jen u lidí starších než padesát let svoji nepřítomnost omluvit. Omluvil se Vilhem Šedivka z HOKETU a Karel Bělina, který si osklivě sekyrou poranil nohu, kterou měl v čerstvé sádře.

Ráno zapršelo, pak se mraky rozutekly a přeci jenom se dalo lézt. Já si vyšlápl s Milanem Kutílkem jen tak na vrchol Bořně. Po 18 letech jsme si toho museli sakra hodně říci. Naposledy jsme se viděli před osmnácti lety, kdy jsme spolu řádili ve Vysokých Tatrách v zimě. Chomutovák Milan Kutílek dělal své prvovýstupy už 6.8.1961!

Druhý den naše partička udělala včele s našim oslavencem zájezd skoro na sousední kopec. Oslavenec je tak vitální, že podle něj asi náš parlament posouvá vstup do starobního důchodu. Jiní v jeho letech již dávno krmí holuby v parku.

Zlatník nás překvapil délkou svých cest. Pro mě nádherně dlouhé a ne moc těžké lezení. Doporučuji tam ale helmu, je to dost kamenolom. Tím víc ale připomíná panenskou přírodu a vysoké hory, tím spíš, když vám do toho prší..

Přejezd Krušných hor

Povedená cyklistická akce..

Dana Dáda Švabíková
HO Tisá

Akce to byla fakt povedená. Celý týden jsme s Andy nevěděly, jestli vůbec pojedeme, protože akce Bořeň si vyžádala své. Ale slib ostatním a hlavně sobě samým nás nakonec donutil v sobotu v 5 hodin vstávat.

Vše jsem si v pátek večer pečlivě připravila, napumpovala kolo a sbalila vše potřebné. Avšak v sobotu v 5.30, po polibku na rozloučenou, že na to teda jdu, jsem zjistila, že mám přední kolo

zcela prázdné. A tak jsem musela vzbudit našťvaného Honzu a první servis mého kola proběhl již doma. Teprve pak jsem pelášila na nádraží.

Bez úhony jsme dorazily do Litvínova a jelikož jsme měly hodinku času, tak jsme zajely do blízkého občerstvení. V osm hodin jsme už na nádraží potkaly Libora s Kátou. V 8.08 měl přijet vlak s očekávaným pelotonem. Přijel speciální vagón na kola a nám začal mrznout úsměv na rtech. To, co z vlaku vystupovalo nás zcela ohromilo! Všichni v dresech na super kolech s ještě lepším příslušenstvím.

Z davu se ozvalo: „Kačírková, Švabíková?“ Nesměle jsme odpověděly: „Zde.“ Takže jsme hned od začátku znaly své místo a za chvíli jsme všem viděly jen záda.

Hned na úvod 8 km kopec byl opravdu super. Andy se dušovala, že už nikdy nebude kouřit a já se pomalu svlékala. Kopec nebral konce. Jak nás na vrcholku potěšilo, že asi deset kluků na nás čekalo, čímž si zpečetili svůj ortel. Na každé odbočce na nás čekali, až se k nim doplazíme. Asi jim to zas tak nevadilo, protože se po cestě občerstvovali rumem a bylo veselo.

První zastávku jsme uskutečnili po 35 km v Novém městě. V místní hospůdce se na nás koukali jako na veřelce. Všichni si dali čaj, jen my dvě jsme se posilnily grogem. Celou dobu jsem si myslela, že některý z kluků patří k CAO Děčín, ale jak jsme zjistily, tak z lezců jel jen Libor s Kátou a my dvě. Všichni ostatní byli šílění cyklisti.

Odpoledne jsme se dokodrcali až na Komárku, kde jsme potkali část „chrtů“, jak jsme jim tajně říkali. Já s Andy jsme se už viděly doma, ale pro ostatní to bylo ještě 40 km. Soucitně jsme koukly na Kátu, která toho měla taky už dost.

Posílení dvěma rundami rumů jsme se vydali na poslední etapu. Při sjezdu Komárky jsem si myslela, že Andy buď ruply brzdy, nebo v hlavě. Střemhlav se řítila dolů, asi se už viděla doma. Kluci nás doprovodili až do Petrovic a pak frčeli dál.

Musím jim poděkovat za to, že se s námi zdržovali a nenechali nás napospas Krušným horám. No, já příští rok pojedou určitě znovu. Jestli i Andy, to nevím. Od té doby jsem jí neviděla. Jenom doufám, že si s Andy zasloužíme čestný diplom!

Krušné hory 18.10.2003

Účastníci letošního ročníku:

Andrle Rostislav, Alkan; Bureš Jan, Alkan; Vogeltanz Jiří, Alkan; Vogeltanz Ladislav, Alkan; Křest'an Jan, Alkan; Štěpánek Petr, Alkan; Rus František, Alkan; Plachý Jiří, Alkan; Hanus Miroslav, Alkan; Patrovský Luboš, Alkan; Máša Petr, Alkan; Hofman Marek, Alkan; Šesták Michal, Alkan; Trávníček Pavel, Alkan; Škálková Ilona, CAO Děčín; Kučera Petr, CAO Děčín; Dunovský Jaroslav, CAO Děčín; Svoboda Libor, CAO Děčín; Pánková Kateřina, CAO Děčín; Šedivý David, CAO Děčín; Myšíková Zdena, KUR sport; Myšíková Adéla, KUR sport; Sedliský Rostislav, HUDY sport; Burda Michal, HUDY sport; Johanovský Ondra, HUDY sport; Svoboda Luděk, Děčín; Bureš Josef, Děčín; Bureš Lukáš, Děčín; Jordák Jan, Děčín; Fuchs Jaroslav, Děčín; Valtr Standa, Děčín; Kačírková Adriana, Ústí nad Labem; Švabíková Dana, Ústí nad Labem.

Hornický kámen

Veselá příhoda ze Skál u Měděnce

Petr Rysák Vránek
HOKET Praha

Již je to rok, co jsem lital jak idiot s dvěma francouzskými holema a hledal za Měděncem Hornický kámen. Až jeden chlápek z Mezilesí mě ho pak ukázal. Překvapil mě však otázkou: „Mám vzít na auto štafle?“...

Letos jsem tam byl znova už s lezeníčkem, že se konečně na kamennou skříň vyškrábu a podívám do knihy. Byl jsem tam den před mojí padesátkou. Kámen není velký, přesto se navazuji abych se dostal dolu.

Ovšem to netuším, že ti co cesty dělali tam sice dali knihu a krabičku, ale jaksi zapoměli dát slaňák nebo to alespoň napsat do průvodce. A tak den před naročkama stojím na vrcholu, lano v ruce, ale hovno platné. Pes mě dole neodjistí a ten chlapík se štaflema v Mezilesí o mně neví. Skočít to nemohu, mám obě nožky po roztržení již čtvrtý rok chirurgem smontovány.

Až na Božni od Milana Kutílka se dovídám, že se to skáče na smrček. Po dvou měsících to je fakt bezva informace..

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

(ALENA VAJSKA VAISHAROVÁ, PAVEL KÝSA BECHYNĚ, VLADISLAV PRCEK NEHASIL A WEBOVÉ STRÁNKY VRCHOLKY.CZ)

Labské údolí – pravý břeh

Masiv Rodná hrouda - Vůně domova VI

24.10.2003

Vladislav Nehasil, J.Paul

Úplně vpravo v JZ stěně širokou spárkou (smyčky) přes převisy na vrchol.

Masiv Medvěd - Pusinka VIIb

? 2003

David Vápno x Karel Jožák

Středem údolní stěny k 1.BH, pak zleva nahoru 2.BH a přímo ke 3.BH (slanění).

Masiv Růžový pilíř - Životní sázka VIIc

28.9.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Jako cesta „Ruleta“ do vodorovného zářezu. Trhlinou (kruh) na konec a stěnou šikmo vlevo ke 2. kruhu. Stěnou přímo na vrchol.

Masiv Pražská stěna - Závrat' netopýra IX

20.9.2003

Jan Paul x Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Od 6.kruhu cesty „Srdeční kráter“ spárkou ve střeovitém převisu (smyčky) na vrchol.

Masiv Zed' - Základní kámen IX

19.9.2003

Jan Paul x Vladislav Nehasil

Středem stěny přes 3 kruhy k trhlině, tou a výše spárkou, koutem na vrchol.

Masiv Zed' - Samá cihla VIIIa

23.9.2003

Vladislav Nehasil x Jan Paul, D.Nehasil

V levé části stěny přes police k 1.kruhu. Stěnou přes převis ke 2.kruhu. Traverz 2m vlevo a přes převis šikmo vpravo ke 3.kruhu. Stěnou k trhlině a tou na vrchol (slaňovací kruh).

Masiv Zed' - Příčná varianta VIIIc

23.9.2003

Jan Paul, V.Nehasil, D.Nehasil

Od 2.kruhu cesty „Samá cihla“ přímo stěnou ke 3.kruhu.

Principál - Tlukot srdce VI

27.9.2003

Jaroslav Kukla ml. (jištěn zdola)

Středem J převislé stěny do díry a mírně vpravo na vrchol.

Tokáň

Mlýnek na kávu - Náhorní cesta III

23.6.2001

T.Häntzschel

Vlevo v náhorní stěně komínem na předvrchol a hřebenem na vrchol.

Špenátová věž - Přepad VI

4.10.2003

Vladislav Nehasil

Z masívu sestoupíme na vysunutý pilíř. Z něj přepad a stěnou na vrchol.

Hubertus - Převislé trávy IV

27.9.2003

Vladislav Nehasil

Vpravo ve V stěně do žlabu a jím na vrchol.

Medúza - Žahavka VI

27.9.2003

Vladislav Nehasil (jištěn zdola)

Středem údolní stěny trhlinou a stěnou na vrchol.

Hladomorna - Dlouhý púst VIIb

27.9.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil, J.Svoboda

Vlevo od J hrany stěnou na plošinu a hranou na vrchol.

Malá Stromová věž - Přeskok 1

27.9.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil, J.Svoboda

Z masívu přeskok na vrchol.

Střílna - Přeskok 1/I

27.9.2003

David Nehasil, V.Nehasil, J.Svoboda

Od S sestup z masívu a přeskok na lávku, stěnou na vrchol.

Ježibaba (Zaukenstein) - Rebekeplex VIIa

20.9.2003

Pavel Henke x Pavel Bechyně

V hranou přes 2 kruhy na vrchol.

Ježibaba (Zaukenstein) - Rej čarodějnic VIIIb

21.9.2003

Pavel Henke, P.Bechyně

Středem SV stěny přes 1. kruh a hodiny ke 2. kruhu. Přimo na vrchol.

Medvědí kámen - Plyšovej medvěd VIIIc

21.9.2003

Pavel Henke x Pavel Bechyně

Ve středu J stěny trhlinou ke kruhu a stěnou přímo na vrchol.

Schovaný kužel - Vytřenej zrak VIIIb

19.9.2003

Pavel Henke x Pavel Bechyně

V levé části V stěny přes 2 kruhy na vrchol.

Zbrojnoš - Přeskok 1

12.10.2003

David Nehasil, V.Nehasil

Z masívu přeskok na vrchol.

Sněhurka - Smyslné políbení V

12.10.2003

David Nehasil, V.Nehasil

Z náhorní strany traverz vpravo do údolní stěny a tou na vrchol.

Tetzlův sloup - Přeskok 2

12.10.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Vpravo z masívu přeskok na vrchol.

Ama Dablam - Pod slaněním IV

3.9.1997

Jiří Forman

S stěnou ke komínu a vpravo žlabem na vrchol.

Zelený roh - Přeskok 1

Z masívu skokem na vrchol.

Spálený hrad - Přeskok 2

12.10.2003

David Nehasil (se samojištěním)

Z masívu přeskok na položenou stěnu a na vrchol.

Zátiší - Přeskok 3

25.10.2003

David Nehasil (se samojištěním), V.Nehasil

Z masívu skok na vrchol.

Mitra - Náhorní cesta VI

25.10.2003

Vladislav Nehasil

Náhorní stěnou přímo na vrchol.

Mitra - Tvář jógy V

24.8.2000

Andreas Poppe

Z náhorní strany traverz vlevo do údolní stěny a tou na vrchol.

Jižní kříž - Přepad IV

25.10.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Jako Horní cesta sestup asi 4m, traverz vpravo po hladkém břichu a z něj přepad na vrchol.

Kalich - Ještě jeden hlt III

24.8.2000

Andreas Poppe

V stěnou šikmo vlevo do údolní stěny a tou na vrchol.

Kalich - Přeskok 1

25.10.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Od V z masívu přeskok na vrchol.

Kyjov

Křínická branka - Klíč do duše VII

17.10.2003

Pavel Henke, Pavel Bechyně

V stěnou přes kruh na vrchol.

Rákosník - Sádrotej trpaslík VII

12.10.2003

Pavel Henke, Pavel Bechyně

Uprostřed náhorní stěny komínem vzhůru a vlevo. Stěnou u hrany na vrchol.

Meloun - Vyzobanej zazobanec VIc

15.10.2003

Pavel Henke, P.Bechyně, M.Strnad

S stěnou přes kruh na vrchol.

Křínický kostel - Poslední pomazání 2

28.10.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Z masívu přeskok na vrchol.

Kobylka - Přeskok 1

28.10.2003

David Nehasil, V.Nehasil

Z masívu seskok na vrchol.

Vysoká Lípa

Rysí věž - Gumová gravitace VIIIb

16.9.2003

Pavel Henke, P.Kočka

Vpravo od středu V stěny žlabem šikmo doprava ke kruhu a přímo na vrchol.

Kníha - Prasopes VII

18.10.2003

Pavel Bechyně, Pavel Henke

Vpravo od „Varianty staré cesty“ koutem a stěnou přímo n.v.

Kníha - Kníhomol VIc

19.10.2003

Pavel Bechyně, Pavel Henke

Cestou „Čistá věc“ na předskalí, traverz po polici vlevo do středu stěny, přes více hodin a pod vrcholem mírně vlevo n.v.

Kníha - Bohužel, nic IXc

19.10.2003

Pavel Henke

SV stěnou ke kruhu. Traverz vpravo na hranu a tou přes 2.K na vrchol.

Srbská Kamenice a Všemily

Srbský kámen - Barvy podzimu VII

19.10.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Středem údolní (S) stěny přes kruh přímo na vrchol.

Věže u Hájovery na hřebenech mezi Líšnou a Kublovem (hranice záp. a stř. kraje)

Věž č.1 - Cesta Hokeřáků IV

10.10.2003

P.Bechyně, P.Vránek

Nástup z kamene středem údolní stěny přes 3 nýty a spárkou n.v.

Věž č.1 - Kamenej datel VI

11.10.2003

Pavel Bechyně

Nástup vlevo od „Cesty Hokeřáků“ přes převísek a při hraně přes 3 nýty n.v.

Věž č.1 - Tejda IV

11.10.2003

P.Bechyně,P.Vránek

Nástup vpravo od cesty „Hlemýždí komín“ stěnou přes 2 nýty, hranou a vpravo ke třetímu nýtu cesty „Kamenej datel“. Tou na vrchol.

Věž č.1 - Kopičky III

11.10.2003

P.Bechyně,P.Vránek

Nástup levou náhorní hranou n.v.

Věž č.1 - Veselý kalíšek II

12.10.2003

P.Bechyně,P.Vránek

Nástup vpravo od levé náhorní hrany a stěnou přímo na vrchol.

Věž č.1 - Strachomorka VII

12.10.2003

Pavel Bechyně

Středem JZ stěny přes 3 nýty na vrchol.

Adršpach

Akela (nová věž - slanění 20 m) - Vlčí pach VIIIc

28.9.2003

Pavel Henke,Pavel Bechyně

Od J zleva hranou do zářezu a stěnou ke kruhu. Traverz vpravo a stěnou přes 2.K na vrchol.

Starý Bard (nová věž - slanění 15m) - Šidítka V

1.10.2003

Milan Rusý,V.Kadlčík,P.Bechyně,P.Henke

Od Z komínem na blok a postavením na vrchol.

Starý Bard - Poslední styk VI

1.10.2003

Vladimír Kadlčík,P.Bechyně,P.Henke

Od V spárou na blok a cestou „Šidítka“ n.v.

STŘÍPKY..

Smírčí kříž u Srbské Kamenice

Další smírčí kříž, na který můžete narazit při toulkách po lezeckých oblastech, je u Srbské Kamenice. Na kříži je rytina meče, čtyři křížky a letopočet 1792.

Kříž provází zajímavý příběh, který se prokazatelně udál. V roce 1792 byl na místě, kde nyní stojí smírčí kříž, přepaden a zabit zámožný markvartický sklenář Riedl, který tudy procházel, protože chtěl stihnout veselku svého strýce Matouše.

Vrahy byli bratři Wernerové, kteří po dopadení a usvědčení museli mimo jiné vytesat a vlastními silami donést tento kříž, až na jeho současné stanoviště (v lese mezi Růžovou a Srbskou Kamenicí po pravé straně u silnice). Peníze, pro které byl sklenář zabit, však vrazi nenašli. Riedl je měl na dně kamenného hrnku s máslem a ten zůstal na místě činu...

Olej, Ocet, Chléb a sýr..

Podobné názvy kopců a věží vás budou čekat při návštěvě Sokolích stěn na Tokáni. Nachází se cca 7 km od parkoviště. Je to pěkná skalní vyvýšenina uprostřed lesů „Zadní země“ s krásným výhledem na okolní kopce Chléb a sýr, Vosí vrch, Růžovou zahradu či Vlčí horu s rozhlednou. Je odsud vidět do okolních skalních roklí i do Německa. Několik snadných vrcholů (většinu) lze zdolat turistickým výstupem (do V. stupně obtížnosti) nebo přeskokem (srdnatější).

Na sérii snímků skáče **David Nehasil** (HO Boletice) z vrcholu „Olej“ na vrchol „Ocet“. Jedná se o prvopřeskok.

Tímto směrem je sice ležená „Kořenová cesta - III.“ Sestup, přepad a stěnou na vrchol. ALE ! David přece nebude sestupovat, když se dá skočit.

Vláďa Prcek Nehasil, HO Boletice

Bohužel, nic - IXc

Bohužel, nic se jmenuje nová těžká cesta na věž Knihu ve Vysoké Lípě. Jejím autorem je **Pavel Buky Henke**.

Cesta vede SV stěnou ke kruhu, následuje traverz vpravo a hranu a po hraně přes druhý kruh přímo na vrchol věže. Pavel cestu došel v neděli 19. října 2003. Cesta s takovou obtížností v těchto končinách mnoho nenajdete. Pavel tak opět potvrdil, že mu to leze přímo náramně!

Gratulujeme..

Nové cesty – stále je co tvořit

Že je stále co objevovat na poli prvovýstupů dokládá měsíc co měsíc rubrika Nové cesty. Jen v tomto čísle je 50 prvovýstupů v sedmi oblastech a to nepočítáme stále ještě se rodící Ptačí stěny, kde je nových cest již asi 150 (**Karel Bělina & František Žid**)! Tentokrát se nejvíce tvořilo na Tokáni, v Labáku a Vysoké Lípě.

Pavel Henke vylezl např. cestu Bohužel, nic za IXc (viz výše), **Vláďa Prcek** a **Nehasil s Jěnou Paulem** vytvořili hned dvě devítky v Labáku (nutno ovšem počítat s „jejich“ pojetím klasifikace!), **Pavel Kýsa Bechyně** (na snímku) udělal střídavě s Bukym např. cestu Plyšovej medvěd VIIIc, **David Nehasil** pro změnu létá na věže z okolních masivů a občas se objeví i jména „nových“ prvovýstupců. Tentokrát například: **Vladimír Kadlčík**, **Milan Rusák Rusý**, **David Vápno**, **Karel Jožák** nebo **Jaroslav Kukla ml.**

Všem těmto neúnavným objevitelům a tvořitelům patří samozřejmě nejenom gratulace, ale také dík nás obyčejných lezců, co si rádi jejich výtvořiny přelezem (máme-li nato)..

Zvěst o jubileu Frýdlantském..

V době, kdy všichni horolezci z regionu táhli na horu zvanou Bořeň, aby zde prověřili své lezecké schopnosti, se dva troufalci ze severu odmítli podvolit mocné přitažlivosti hory a odcestovali do jiných vzdálených hvozďů. Zde oddali se jejich mohutné síle a za silného burácení větrů vystoupili na horu s křížem, zvanou Paličník. Zde kochali se dalekými výhledy ke vzdálené domovině.

Po tomto náročném výstupu, chopili se korbelů a započali hodokvas na počest svých spolubratrů z panství Frýdlantského. Spolu s bratry z tohoto panství slavili kulaté jubileum založení jejich alpského společenství. Zasloužil jsem dokonce něco o „čtyřicetnách“!

Tito dva lezci ze severu hned navázali vstřícné kontakty a nastavili vyzvědačské ucho. Se zájmem vyslechli mnoho nového z Frýdlantska.

Po kvasu ulehli pod širé nebe, ze kterého náhle začala voda padat. Ještěže byl povoz na blízku. Poté severně odcestovali do svých domovů, aby zde nové zprávy rozšířili...

Karel Hofman, HK Varnsdorf

XXIX. Horolezecký orientační běh

V neděli 2. listopadu 2003 se uskutečnil již XXIX. ročník horolezeckého orientačního běhu v Mlýnech. V konkurenci 25 běžců zvítězil vcelku s přehledem **Petr Vlček** z KOB Děčín (na snímku). Za CAO Děčín se zúčastnil jen **Jiří Chára** (9. místo), v ženách byla první (jako vždy) **Beatrice Patzeltová**. Více v příštím čísle CNs.

Petr Vlček je zapálený orientační běžec, ale nedávno si právě s Jirkou Chárou zavzpomínal na své lezecké začátky když společně vylezli 7 cest v Anglickém parčíku...

Vítězům gratulujeme, pořadatelům děkujeme!

Časopis Adventure příjemně překvapil

Dlouho očekávané další (druhé) číslo časopisu Adventure, konečně vyšlo. A nutno připustit, že příjemně překvapilo. Na internetu se to totiž jen hemžilo spekulacemi o tom, že žádné další číslo pravděpodobně vůbec nebude a že Adventure jen rozšíří řadu projektů, které po prvních číslech nenávratně zmizely, včetně peněz od předplatitelů. V tomto případě se tomu tak (zatím) naštěstí nestalo.

Nové číslo je navíc zpracováno jako velká monografie jedné velké stěny – obávané severní stěny Eigeru.

Najdou se chyby a nepřesnosti, ale jako celek je toto číslo pro všechny lezce určitě velice zajímavé. Vždyť kdo z nás pod alpskou stěnou stěn alespoň jednou v tichém úžasu nestál...

CAO News hodnotí Adventure takto: 1111111

MONTANA vs. MANTANA

Když už jsme u toho hodnocení neměli bychom zapomenout na další dva významné horolezecké časopisy: MONTANU a MANTANU.

Nové číslo **MONTANY** je tentokrát plné čtivých článků a pěkných fotografií a opět je velký prostor (až příliš) věnovaný závodnímu dění na překlížce. Celkově asi nejlepší letošní číslo. Hodně mě zaujal článek od **Jardy Maršíka** o přeledení cesty Big Wall sólo..

MANTANA č. 4 má devět stran, což je, přiznejme si, pro časopis trochu nepraktické (oboustranný tisk). Ale jinak nabízí několik zajímavých článků nejen z oddílového dění. **Jirka Chosé Šťastný** hodnotí již po čtvrté hvězdičkové cesty v Ostrově a soustředění mládeže v Dolomitech, **Párek** seznámil čtenáře s první várkou **VĚŽÍ** na Chomutovsku, **Broněk** představil Extrémní Berušky, atd. Také velmi pěkná práce..

-jch-

Pozdrav z Nového Zélandu

Do redakce přišel vzkaz od **Filipa Zahradníka** až z dalekého Zélandu:

„Čau Houbo, jak se máte? Já se mám skvěle, moc se mi tu líbí. Cesta sem ale byla nudná a dlouhá. Naštěstí ji budu znovu absolvovat až v březnu.

Mají to tady pěkně zařízený - je poznat, že tu nebyli komouši. Bydlím asi hodinku od školy, chodím do ní pěšky, čímž tady všechny přivádím v úžas. Lidi, tedy myslím původní, jsou tady velmi příjemní, ochotní ti kdykoliv pomoci. Docela se domluví bez větších problémů, což jsem nečekal. Učební postupy jsou docela zábavné a zajímavé, tak jsem zvědav, jaký to bude mít efekt.

Co se týče vlaků, jezdí tady příměstská doprava docela hustě, ale dálkové vlaky [např. do Wellingtonu] jedou jen dvakrát denně. V pátek ho poprvé vyzkouším, neboť jedu na prodloužený víkend do NP Tongariro, což je vulkanická oblast a první NZ park.“

Felipe del Sur

Opět hodně veselo na našem webu..

Od posledního útoku hackerů na náš oddílový web neuplynulo mnoho času a objevila se zde opět zajímavá zpráva:

„Hi, my name is Tiffany and I just wanted to stop by and say you've got a nice site... if you think im cute and would like to see me nude for free. i love being watched. so you can visit my site... you gotta be 18 or older

Love, Tiffany, aka WonderBreasts..“

Jsa plnoletý, klikl jsem a uviděl milou Tiffany téměř v celé kráse:

Jestli to má být doporučení pro vstup do našeho prestižního horolezeckého oddílu, pak jsem pro: **Tiffany, my Tě berem..**

-jch-

Nové webové stránky na severu Čech

Na internetu se objevily prezentace dvou horolezeckých oddílů: Lezeckého klubu Mšeno a několika lezců z Ústí nad Labem pod názvem Xa.

1. Lezecký klub Mšeno

Funguje na naší scéně již hodně dlouho. Každý návštěvník Dubských skal se jistě setkal se jménem **Luboš Martínek**, který je předsedou klubu. Stránky obsahují stručnou historii, návštěvní knihu, několik odkazů, fotogalerii, kontakty atd.

2. Xa – Ústí nad Labem

Zatím jen velice skromné stránky obsahující pouze malou galerii fotografií a seznam členů: **David Dave Proft, Petra Kulich Tomášková, Miloš Prcek Král, Žaneta Pída Rynešová, Albert Bert'a Drahoš.**

Jestli si dotyční zvolili svůj název podle toho, co nejčastěji lezou, tak bude mít **Dolní Žleb Company** @ tvrdou konkurenci..

Poděkování

Ahoj všem! Konečně jsem se dostal k PC. Jsem celkem O.K., ale zlomená páteř je zlomená páteř!!! Chtěl bych poděkovat za články v minulém CAO News a všem, co mně pomohli: **Zipovi, Táně a Tomáši Hrabánovym** a hlavně **Janě Jichové**, která chudák odnesla všechno to papírování a běhání po úřadech..

Díky moc a všechny zdravím!

Michal Karel Železný

„Salam Alajkum Jirko!“

Takhle hezky pozdravil v úvodu svého e-mailu z daleké Arábie **Milan Svinařík** našeho předsedu. Jak jistě pochopíte, ten si ho nemohl nechat jen pro sebe:

„Tak už zase bojuju v pohyblivých píscích velbloudí monarchie a vzhledem k mentalitě zdejších poddaných jsem měl čas si uvědomit, že Ti a Tvým kámošům dlužím napsat poděkování za účast na dooslavě mých narozenin na Bořni. Nechal jsem si ten večer převyprávět od několika zúčastněných jedinců a docela mě mrzí, že jsem u toho už duchem nebyl. Pamatuji si mlhavě, že váš webmaster Libor lapil kytaru a rozjel zpívanou jako vlak do Kyjeva, pak si pamatuji Tebe, jak si přišel s těma kočkama, přičemž ta jedna pěkně zpívala. Nevím co, ale pěkně. Ty Nerezáky cos hrál, mi budeš muset zahrát znovu! Sorry, ale někdo mi flashnul RAMku. Taký děkuji Karlovi z Adolfova, který tam prý taky byl a bylo mu mě líto a žádného dalšího panáka už mi nekoupil. No a aby naši kluci neřekli, tak jim teda všem taky pěkně děkuji, zejména **Břeťovi, Tondovi, Kozlovi a Petasovi** za to, že mi svoji korálkovou smršťi udělali tak dobře, že jsem se druhý den chtěl nechat dobrovolně utratit u veterináře. A v neposlední řadě děkuji svojí **Martině**, že koupila ty piškoty, jediné to jídlo, které jsem mohl pozřít v neděli večer. Takže ještě jednou všem zúčastněným: **Díky moc, na tuhle kožbu jen tak nezapomenu!**“

S pozdravem Svinčo

Věže u Hájovny (aneb kolik stojí jedna cesta)

Nová oblast ošetřená zkušeným quakerem **Pavlem Kýsou Bechyněm** (ve spolupráci s **Petrem Vránkem**) se jmenuje Věže u Hájovny na hřebenech mezi Líšnou a Kublovem a leží na hranici mezi bývalým západočeským a středočeským krajem. Na „**Věž č.1**“ vytvořili během jediného říjnového víkendu celkem šest cest, které Kýsa sám hodnotí takto: „Všechno to jsou super cesty. Musel jsem si jenom koupit nýty a sekáč, takže mne ty cesty stály 1.500,- Kč. Na vrchol jsem dal i dva nýty s karabinkou.“

Až tedy do těchto končin zavítáte a některou z cest si vylezete, vězte, že každá přišla jejího tvůrce na 250,- Kč **J**

A dobrá zpráva na závěr..

Dovolil jsem si oslovit „pana horolezce“ **Václava Širla**, zda-li by nepříspěl nějakým článkem či vzpomínkou do našeho časopisu a Václav odpověděl: „Hej! Souhlasím - CAO News znám - přispěji. Pravda, nemiluju moc vzpomínky ve stylu 'to když my jsme, to když my jsme', ale můžeš to nechat na mně. Hamdulillah! Václav Š.“

Takže, máme se na co těšit!

-jch-

VÝROČÍ

LISTOPAD 2003

- 2.11. Rostislav Sedliský
- 4.11. Adam Lošťák
- 6.11. Ivo Nový
- 11.11. Tereza Řeháková
- 12.11. Petr Kučera
- 15.11. Jana Pospíšilová
- 21.11. Josef Hozák
- 21.11. Libor Svoboda
- 28.11. Ladislav Freiberg

*Všem oslavencům blahopřejeme
a přejeme hodně zdraví, úspěchů a spokojenosti...*

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 8.11. **Běh Labákem.** Tradiční běžecký závod, jubilejní XXX. ročník! Start od horolezecké chaty v Dolním Žlebu. Info Uher
- 8.11. **Setkání 2003.** Republikové setkání Alpenvereinu v Chomutově, vystoupí zde i Alexander Huber s přednáškou Kolmý svět. Vstupné 160,- Kč
- 8.11. **Žežická majle.** Poslední slanění HO Příbram. Pořádá Algena
- 23.11. **9. ročník Běhu na Chlum.** Nově zařazená akce do našeho kalendáře. (6,5 km, převýšení 368 m) . Info Škálová
- 23.11. **Alpínský pohár: DRYMIXTOOLING** Cernolice. Info Červ
- 29.11. **Noční orientační běh.** Oblíbená podzimní kratochvíle. Přijďte si pobloudit. Termín bude upřesněn. Info Pospíšil
- 29.11. **Poslední slanění CAO Děčín.** Horolezecká chata v Dolním Žlebu. Info Chára, Uher
- 6.12. **Běh Výpřež – Varnsdorf.** Tvrdá extrémní akce pro opravdové drsnáky, pořádaná HO Varnsdorf. Info Hofman
- 6.-7.12. **Alpínský pohár: SKIRALLYE** Krkonoše Harrachov-Pomezní Boudy
- 26.12. **Vánoční běh na Sněžník.** Stadion Lokomotiva, start v 10:00
- 26.12. **Tradiční Vánoční Bořeň.** Odjezd ráno z Děčína vlakem (možno přistupovat po trati) do Blliny, odtud pěšky na Bořeň. Zde lezení a poté vánoční posezení v restauraci v Kyselce s malými dárečky. XIV. ročník. Info Chára
- 31.12. **Oslava Silvestra 2003 - 2004**

V posledním čísle CAO News v 2003

- Dokončení rozhovoru se Zdeňkem Weingartlem
- S Horáčkem a Pavlou se projdeme přes nejvyšší horu Evropy
- Snad už konečně pojedeme na vandr do Vercors
- Opět si zaležeme v některé z méně známých oblastí
 - Určitě nebudou chybět nové cesty
 - Nezapomeneme na pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Poslední letošní číslo CAO News vychází již 3.12.2003!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Obraz horolezce – jak nás vidí druzí..

Obraz horolezce se jeví jako obraz člověka, který se vzdaluje od společnosti, ustupuje ve všeobecných sporech, je spíše opatrný a dává přednost jednomu nebo dvěma blízkým přátelům před velkou skupinou.

Ve společnosti není odvážný, ani příliš citově založený. Je velmi soběstačný, např. při samostatném rozhodování, je velmi soutěživý

a agresivní ve vybrané oblasti své činnosti, rozhodný na tomto poli a vynalézavý. Neposlouchá pravidla ani autority. Jsou účelní, nedbalí, velmi inteligentní, kritičtí, chladní, poněkud nezodpovědní, co se týká jejich povinností a často zoufalí v úsilí o skupinovou spolupráci a kulturní snahy...

Gray & Johnson

Hodně sluníčka, hodně lásky a stále suchou cestu...

Za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR!!

POSLEDNÍ LETOŠNÍ SCHŮZKA JE PLÁNOVÁNA NA STŘEDU 3. 12. 2003 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI U KRČILŮ V DĚČÍNĚ LETNÉ.

OPĚT NÁS ČEKÁ POMĚRNĚ BOHATÝ PROGRAM, KTERÝ SOUVISÍ S KONCEM ROKU: POSLEDNÍ PŘÍLEŽITOST UHRADIT ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY, BUDOU SE SEPISOVAT NOMINACE NA NEJLEPŠÍ LETOŠNÍ VÝKONY, SESTAVENÍ KALENDÁŘE AKCÍ NA ROK 2004, TAKÉ DOJDE NA PROMÍTÁNÍ FOTOGRAFIÍ A FILMŮ A NA ZÁVĚR MALÁ ODDÍLOVÁ OSLAVA!

TAKŽE NEVÁHEJTE A DORAŽTE. OSTATNĚ OMLUVENKY NEPŘIJÍMÁM...

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!